

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277409152/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

med hængende Låge, og han ivrigt anbefalede mig det: det var det bedste og billigste, han havde set — ja, selv da jeg fangede det Øjenblink, han vexlede med Værtinden, en uformelig, fedtskinnende Kone med opknappet Bomuldsbluse og tjavset Hår, med opsvulmet, rød Næse og Slæbere på Benene — selv da var jeg fuld af Tak, fordi jeg havde vundet mig en Ven, og senderknust af Anger over, hvad ondt jeg havde tænkt om ham, så sønderknust, at jeg, da Madammen havde slæbt sine Tøfler af Sted efter sig over Køkkengulvet, og vi var blevet ene, med Tårer i Øjnene stammende bekendte min Mistanke til ham på Eberhards Begravelsesdag og i „Studentereforeningen“ og tiggede om hans Tilgivelse.

Jeg så en opskræmt Opmærksomhed, en hånende Triumf jage over hans Ansigt og slukkes i et sødligt Smil — jeg så det og forstod det ikke, turde ikke forstå det, at jeg ikke atter skulde fejle . . .

Og så sad jeg da ene dér ved den fedtplettede og overklattede Vinduesklap — jeg fik siden at vide, at her havde boet en fortrukken Gadevisedigter og Af-skriver, som nu var endt ude på Ladegården, og at Madammen havde været hans Kæreste — og så ud af den revnede Rude mod de iugtplettede Retiradedøre og de overfyldte Skarnkasser, der under den lodrette, salpeterskjeldede Brandmur stod lige ind mod mit Vindue, så tæt, at jeg kunde nå dem med min Hånd.

Jeg undrede mig svagt over, at det kunde være så dyrt, at få et sådant Skjul i denne store By, og tog mine Penge frem og talte dem.

Og jeg så, at når dette Værelse skulde betales, og Bøgerne til mit Studium købes, vilde der ikke være Penge til mere end højest to Måneder. Så meget mente jeg dog at kunne regne ud.

Og Eberhard havde sagt hin Gang, at der var nok til mit hele Studium, om jeg vilde ile og nøjes . . .

Jeg mindedes svagt de tre fyldte Strømper, jeg havde set i Hænderne på Bedemanden og Tjeneren Conradsen, da de slukkede Lyset og hviskede sammen — og at de kun havde rakt mig én, som var halvfylt, da Lyset atter blev tændt. Jeg troede at vide, at Eberhard hver